THOMAS HARRIS

»Parasta Harrisia sitten *Uhrilampaiden*.«
– NEW STATESMAN

CARI MORA

WSOY

Thomas Harris

CARI MORA

SUOMENTANUT
JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

MIX
Paper from
responsible sources
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

Englanninkielinen alkuteos
Cari Mora
Copyright © 2019 by Thomas Harris
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2020
Werner Söderström Osakeyhtiö
ISBN 978-951-0-44648-5
Painettu EU:ssa

Elizabeth Pace Barnesille,
joka antaa minulle rakkautta ja
jolta saan viisautta.

1

Kaksi miestä keskustelee keskellä yötä. He ovat 1670 kilometrin päässä toisistaan. Molempien kasvojen toista puoliskoa valaisee kännykän näyttö. He ovat kaksi kasvojen puolikasta keskustelemassa pimeydessä.

»Pääsen käsiksi taloon tietojesi perusteella. Kerro loputkin, Jesús.»

Vastaus kuuluu heikosti häiriökohinan läpi. »Maksoit neljänneksen siitä mitä lupasit.» *Puuh puuh.* »Lähetä loputkin. Lähetä rahat.» *Puuh puuh.*

»Kuule, jos löydän sen mitä haluan ilman, että autat yhtään enempää, et saa minulta mitään enää ikinä.»

»Et tiedäkään, kuinka oikeassa olet. Oikeammassa kuin koskaan ennen eläessäsi.» *Puuh puuh.* »Se, mitä haluat, kököttää viidentoista kilon muoviräjähdemöykyn päällä. Jos löydät sen ilman minun apuani, räjähdät kuuhun saakka.»

»Käsivarteni on pitkä, Jesús.»

»Se ei ylety alas kuusta, Hans-Pedro.»

»Nimeni on Hans-*Peter*, kuten tiedät.»

»Ai että käpälöisit pikku *peteriäsi*, jos käsivartesi olisi tarpeeksi pitkä? Niinkö sanoit? En halua kuulla yksityisasioitasi. Lakkaa haaskaamasta aikaa. Lähetä rahat.»

Yhteys katkeaa. Kumpikin mies makaa tuijottaen pimeyteen.

Hans-Peter Schneider lojuu pitkän, mustan veneensä punkassa Key Largon edustalla. Hän kuuntelee naisen nyyhkytystä keulan V-kirjaimen muotoiselta laverilta. Hän matkii naisen nyyhkäisyjä.

Hän on hyvä imitoija. Hänen suustaan lähtee hänen oman äitinsä ääni, joka kutsuu itkevää naista nimeltä. »Karla? Karla? Miksi itket, lapsi kulta? Se oli vain unta.»

Pimeydessä epätoivoisena makaava nainen menee hetkeksi halpaan, mutta sitten katkerat kyynelet alkavat taas valua.

Naisen itku on Hans-Peterille musiikkia. Se rauhoittaa häntä, ja hän rupeaa taas nukkumaan.

Kolumbian Barranquillassa Jesús Villarreal antaa hengityslaitteen tasaisen sihinän rauhoittaa. Hän vetää keuhkoihinsa happea naamarista. Yhteisen pimeyden läpi hän kuulee sairaalan osastolta miespotilaan äänen, kun tämä kutsuu apuun Jumalaa ja huutaa: »Jesús!»

Jesús Villarreal kuiskaa pimeyteen: »Toivottavasti Jumala kuulee huutosi yhtä hyvin kuin minä, ystävä hyvä. Mutta epäilen.»

Jesús Villarreal soittaa kertakäyttöpuhelimellaan numerotiedusteluun ja saa Barranquillassa sijaitsevan tanssikoulun numeron. Hän vetää happinaamarin sivuun puhuakseen.

»Ei minua kiinnosta opetella tanssimaan», hän sanoo puhelimeen. »En tanssi tähän aikaan päivästä. Haluan puhua don Ernestoн kanssa. Kyllä te tunnette hänet. Sanokaa hänelle nimeni, hän tietää.» *Puuh puuh.*

2

Hans-Peter Schneiderin vene lipui verkkaisesti Biscayne Bayn rannalla sijaitsevan suuren talon ohi veden solistessa mustan rungon ympärillä.

Hans-Peter katseli kiikarilla Cari Moraa, ikä 25, joka venytteli terassilla varhaisaamun valossa pyjamahousut ja hihaton t-paita yllään.

»Hyvänen aika», hän sanoi. Hans-Peterin kulmahampaat ovat pitkähköt, ja niissä on hopeaa, joka näkyy hänen hymyillessään.

Hans-Peter on pitkä ja kalpea, täysin karvaton. Koska ripsiä ei ollut, hänen silmäluomensa koskettivat kiikarin okulaareja ja jättivät niihin tahroja. Hän pyyhki ne pellavanenäliinalla.

Vuokranvälittäjä Felix seisoi hänen takanaan veneessä.

»Siinä hän on. Talonvahti», Felix sanoi. »Hän tuntee sen paremmin kuin kukaan, osaa korjata paikkoja. Hanki häneltä tiedot talosta, niin annan hänelle sen jälkeen potkut ennen kuin hän ehtii nähdä jotain mitä ei pitäisi. Hän voi säästää aikaasi.»

»Aikaa», Hans-Peter sanoi. »Aikaa. Paljonko kuvauslupa-aikaa on jäljellä?»

»Talon vuokraaja kuvaa parhaillaan mainoksia. Hänen lupansa on voimassa vielä kaksi viikkoa.»

»Sinun pitää antaa minulle talon avain.» Hans-Peter puhuu englantia saksalaisella korostuksella. »Haluan sen tänään.»

»Jos menet sinne ja tapahtuu jotain ja olet käyttänyt minun avaintani, minä saan syyt niskoilleni. Jos minun on avain, kaikki etsii minua vain.» Felix nauroi yksin. »Kuule, menen tänään vuokran-

antajan puheille ja pyydän häntä sanomaan sopimuksen irti etuajassa. Sinun on käytävä katsomassa taloa päivänvalossa, muiden kanssa. Sinun on syytä tietää, että se on paskamaisen karmea paikka. Kävin läpi neljä talonvahtia ennen kuin löysin tuon. Hän oli ainoa, jota ei pelota siellä.»

»Mene vuokranantajan puheille. Tarjoa hänelle rahaa. Enintään kymmenentuhatta dollaria. Mutta avaimen annat minulle tällä siunaaman hetkellä, tai kellut viiden minuutin kuluttua naamallasi vedessä.»

»Jos teet muijalle pahaa, hän ei voi auttaa sinua», Felix sanoi. »Hänen täytyy yöpyä siellä palovakuutuksen takia. Päiväsaikaan hän on toisinaan töissä muualla. Odota ja käy siellä päivällä.»

»Poikkean vain katselemassa. Hän ei edes huomaa, että olen talossa.»

Hans-Peter tarkasteli Caria kiikarilla. Nainen oli nyt varpaillaan ja täytti lintulautaa. Olisi tuhlausta heittää hänet menemään. Noiden mielenkiintoisten arpien avulla Hans-Peter saisi hänestä paljon. Ehkä 100 000 dollaria – 35 433 184 Mauritanian ouguiyaa – Acroto Grotto Stump Clubilta, Nouakchottista. Siis kaikkine raajoineen ja ilman tatuointeja. Jos häntä täytyisi muokata huippuhinnan saamiseksi, hinta nousisi siihen käytetyn ajan mukaan. 150 000 dollariin. Pikkuhiluja. Tuossa talossa oli 25–30 miljoonaa dollaria.

Temppelipuussa terassin vieressä naukumatkijalintu luritti laulun, jonka se oli oppinut kolumbialaisessa pilvimetsässä ja tuonut pohjoiseen, Miami Beachin kaupunkiin.

Cari Mora tunnisti tunnusomaisen laulun, joka oli peräisin melkein 2 500 kilometrin päässä asuvalta andienrastulilta. Matkijalintu lauloi innostuneesti. Cari hymyili ja pysähtyi vielä kerran kuuntelemaan lapsuudestaan tuttua laulua. Hän vihelsi linnulle. Se vihelsi takaisin. Hän meni sisään.

Veneessä Hans-Peter ojensi kätensä saadakseen avaimen. Felix laski sen hänen kämmenelleen koskettamatta häntä.

»Ovissa on hälyttimet», Felix sanoi. »Mutta lasiverannan ovessa on vikaa, kunnes saamme siihen varaosia. Puhun siis talon eteläpuolella

olevasta lasiverannasta. Onko sinulla tiirikoita? Tee herran tähden naarmuja lukon haittoihin ennen kuin käytät avainta ja jätä tiirikka portaille siltä varalta, että jotain sattuu.»

»Teen sen mieliksesi, Felix.»

»Tämä ei ole hyvä idea», Felix sanoi. »Jos teet naiselle jotain, tiedot menevät siinä samalla.»

Autossaan venesatamassa Felix nosti tavaratilan mattoa ja otti kertakäyttöpuhelimen, jonka hän oli kätkenyt tunkin ja työkalujen joukkoon. Hän valitsi Kolumbian Barranquillassa sijaitsevan tanssikoulun numeron.

»Ei, señor», hän kuiskasi puhelimeen. »Olen viivyttänyt häntä kuvausluvan avulla niin kauan kuin olen pystynyt. Hänellä on näitä juttuja varten oma asianajaja – hän saa temppuni selville. Hän vain pääsee sisälle taloon. Siinä kaikki. Hän ei tiedä sen enempää kuin me… Kyllä, sain ennakon. Kiitos, señor, en tuota teille pettymystä.»

3

Cari Moralla oli useita päivätöitä. Mieluisin niistä oli Pelican Harborin merilintuasemalla, jolla eläinlääkärit ja muut vapaaehtoiset kuntouttavat lintuja ja pikkueläimiä. Hän piti toimenpidehuoneen siistinä ja steriloi instrumentit päivän päätteeksi. Toisinaan hän järjesti serkkunsa kanssa aseman veneretkien tarjoilun.

Hän meni aina aikaisin töihin saadakseen tilaisuuden touhuta eläinten kanssa. Hän sai aseman puolesta sairaalavaatteet, ja hän piti niitä mielellään, sillä ne saivat hänet tuntemaan itsensä terveydenhoidon ammattilaiseksi.

Eläinlääkärit olivat oppineet luottamaan Cariin, sillä hän toimi lintujen kanssa näppärästi ja huolellisesti, ja tänään hän tohtori Blancon tarkkaillessa ompeli valkoisen pelikaanin kaulapussin, joka oli vahingoittunut ongenkoukusta. Kaulapussin ompeleminen on tarkkaa työtä, joka täytyy tehdä kerroksittain, yksi ommel kerrallaan, linnun ollessa nukutettuna kaasulla.

Se oli rauhallista, kiehtovaa työtä. Hyvin erilaista kuin Carin lapsuudessa, jolloin hän oli sulkenut sotilaiden haavoja taistelukentällä nopeilla iho-ompeleilla, kiristyssiteellä, ilmarinnan peittävällä poncholla tai painamalla kämmenellään samalla kun repi hampaillaan puristussidettä.

Päivän päättyessä pelikaani nukkui pois anestesiaansa heräämöhäkissä, ja tohtori Blanco ja muut olivat lähteneet kotiin.

Cari otti pakastimesta luomurotanraadon sulamaan siksi aikaa, kun hän pani toimenpidehuoneen järjestykseen ja vaihtoi veden häkkeihin ja karsinoihin ulkona.

Saatuaan huoneen kuntoon ja steriloituaan instrumentit hän avasi tamarindicolan ja vei sulaneen rotan verkolla ympäröityjen karsinoiden ja häkkien luo.

Amerikanhuuhkaja oli orrellaan häkkinsä ylänurkassa. Cari laski rotanraadon verkon aukosta kapealle hyllylle. Hän sulki silmänsä ja yritti kuulla huuhkajan tulon ennen kuin suurten siipien nostattama ilmavirta leyhähti hänen kasvoilleen. Iso lintu ei laskeutunut, vaan vain nappasi ruoan toisella ristinmuotoisista jaloistaan ja lehahti ääneti takaisin orrelleen. Siellä se avasi nokkansa ja kurkkunsa hätkähdyttävän suuriksi ja ahmaisi rotan yhdellä nielaisulla.

Amerikanhuuhkaja oli merilintuaseman vakituinen asukas. Sitä ei voisi koskaan vapauttaa, sillä se oli menettänyt toisen silmänsä törmätessään voimajohtoon eikä pystynyt metsästämään, mutta lentämään se pystyi oikein hyvin. Huuhkaja oli suosittu vierailija kaupungin koulujen luonnontiedon tunneilla, joissa se joutui sietämään satojen koululaisten herkeämätöntä huomiota, sulki toisinaan ainoan suuren silmänsä ja nukahti kesken oppitunnin.

Cari istahti alassuin käännetylle ämpärille selkä verkkoa vasten. Käytävän vastakkaiselta puolelta häntä tarkasteli ruskosuula, joka paranteli varpaidensa väliin saamaansa haavaa. Cari oli ommellut haavan lenkkitikeillä, joiden tekemisen eläinlääkärit olivat opettaneet hänelle.

Läheisessä satamassa veneisiin oli syttymässä valoja, ja olostaan nauttivat pariskunnat kokkasivat kapyyseissaan.

Caridad Mora, sodan lapsi, halusi eläinlääkäriksi. Hän oli asunut Yhdysvalloissa huteran tilapäisen oleskeluluvan, TPS:n, turvin yhdeksän vuotta, mutta nykyisessä myrkyllisessä ilmapiirissä hän saattaisi menettää sen valtiovallan seuraavan kiukunpuuskan myötä.

Vuosina ennen maahanmuuton suitsimista hän oli hankkinut lukion päättötodistusta vastaavan tutkinnon. Sen jälkeen hän oli saanut nopealla kuuden viikon kurssilla ja mittavan elämänkokemuksensa avulla luvan kotiavustajan työhön. Mutta jatkaakseen opiskelua hänen täytyisi pystyä esittämään vielä parempia papereita. *Migra* – tulli- ja maahanmuuttovirasto, ICE – tarkkaili lakkaamatta.

Tropiikin lyhyen iltahämärän aikaan Cari matkusti bussilla suureen taloon lahden rannalle. Kun hän saapui perille, oli jo melkein pimeää ja palmut näkyivät hiipuvaa valoa vasten mustina.

Hän istahti vähäksi aikaa veden partaalle. Laguunilta käyvä tuuli oli tänä iltana täynnä aaveita – nuoria miehiä, naisia ja lapsia, jotka olivat eläneet tai kuolleet hänen käsivarsillaan, kun hän oli yrittänyt tyrehdyttää heidän haavojensa verenvuotoa. He olivat joko haukkoneet henkeä ja jääneet eloon tai vavahtaneet ja valahtaneet veltoiksi.

Joinain iltoina tuuli huiski häntä kevyesti kuin muisto suudelmasta, silmäripsien hipaisu kasvoilla tai hengähdys vasten kaulaa.

Toisinaan niin, toisinaan näin, mutta aina tuuli oli täynnä.

Cari istui ulkona, kuunteli sammakoita monisilmäisten lootusten katsellessa häntä lammesta. Hän katseli puulaatikosta tekemänsä pöllötalon suuaukkoa. Kasvoja ei näkynyt vielä. Lehtisammakot piipittivät.

Hän vihelsi andienrastulin laulun. Yksikään lintu ei vastannut. Hän tunsi itsensä hieman tyhjäksi mennessään sisään tuona päivän vaikeana hetkenä, jolloin syödään yksin.

Pablo Escobar oli omistanut tämän talon, mutta ei ollut koskaan asunut siinä. Hänen tuttavansa olivat arvelleet hänen ostaneen sen perheensä käytettäväksi siltä varalta, että hänet luovutettaisiin joskus Yhdysvaltoihin.

Escobarin kuolemasta lähtien talo oli ollut milloin oikeusjärjestelmän hallussa, milloin ei. Vuosien varrella sen omistajina oli ollut playboyta, hölmöjä ja kiinteistökeinottelijoita – uhkapelureita, jotka olivat ostaneet sen tuomioistuimilta ja omistaneet sen vähän aikaa rahojensa tullessa ja mennessä. Talo oli edelleen täynnä heidän hullutuksiaan: elokuvalavasteita, hirviömallinukkeja, kaikenlaista kohti loikkaavaa ja hamuilevaa. Siellä oli muotinukkeja, elokuvajulisteita, kauhuelokuvien rekvisiittaa, seksihuonekaluja. Olohuoneessa oli Sing Singistä peräisin oleva alkuaikojen sähkötuoli, joka oli tappanut vain kolme tuomittua ja jonka virrankulutusta oli viimeksi säätänyt Thomas Edison.

Valoja syttyi ja sammui matkan varrella, kun Cari kulki talossa muotinukkejen, kyyristelevien elokuvahirviöiden ja Zorn-planeetalta kotoisin olevan avaruusolion ohi makuuhuoneeseensa, joka sijaitsi portaiden yläpäässä. Viimein sammui myös makuuhuoneen valo.

4

Kun Hans-Peter Schneiderillä oli hallussaan Felixin avain, hän pystyisi livahtamaan Miami Beachissa sijaitsevaan taloon, niin kuin hän kovasti halusi. Hän voisi hiiviskellä siellä Cari Moran nukkuessa yläkerrassa kaikessa kuumuudessaan.

Nyt Hans-Peter oli asunnossaan nimettömässä varastomakasiinissa, joka sijaitsi lähellä vanhaa Thunderboat Alleyta North Miami Beachissa, Biscayne Bayn rannalla, ja hänen musta veneensä oli viereisessä venevajassa. Hän istui alasti jakkaralla keskellä laatoitettua suihkuhuonettaan ja antoi seiniin kiinnitettyjen suutinten syytää vettä päälleen kaikista suunnista. Hän lauloi saksalaisella korostuksellaan: »…just singing in the rains. What a glorious feeling, I am haaaappy again.»

Hän näki peilikuvansa nestekrematointikoneen lasikyljestä. Kone oli parhaillaan liuottamassa Karlaa, joka ei ollut sopinut kauppatavaraksi.

Hans-Peterin kuva näytti kohoavassa höyryssä daguerrotypialta. Hän otti Rodinin *Ajattelijan* asennon ja katseli itseään syrjäkarein. Höyryn mukana kohosi hienoinen lipeän haju.

Oli mielenkiintoista nähdä itsensä *Ajattelijana* lasilla, kun Karlan luut alkoivat lasin takana erottua tahnasta, joksi lipeävesi oli muuttanut tämän muut osat. Kone keinahteli, huljutti nestettä edestakaisin. Se röyhtäisi, ja pintaan nousi kuplia.

Hans-Peter oli krematointikoneestaan hyvin ylpeä. Hän oli joutunut maksamaan siitä paljon, sillä nestekrematointi kiinnosti suuresti

ekointoilijoita, jotka halusivat välttää polttohautauksen hiilijalanjäljen. Nestekrematointi ei jättänyt hiilijalanjälkeä eikä sen puoleen minkäänlaista muutakaan jälkeä. Ellei tytöstä ollut mihinkään, Hans-Peter saattoi yksinkertaisesti kaataa hänet nestemäisessä muodossa vessanpönttöön – ilman haitallisia vaikutuksia pohjavedelle. Hänen pikku työlaulunsa kuului:

»Kutsu Hans-Peter hätiin, menee huolesi viemäriin: Hans-Peter!»

Karla ei ollut mennyt kokonaan hukkaan, sillä hän oli tuottanut jonkin verran huvia, ja Hans-Peter pystyi myymään hänen molemmat munuaisensa.

Hans-Peter tunsi krematointikoneen miellyttävän lämmön säteilevän suihkuhuoneen poikki, vaikka hän piti lipeäveden lämpötilan vain noin 70 asteessa pitkittääkseen prosessia. Hänestä oli mukava katsella, kun Karlan luuranko tuli hitaasti esiin lihan sisältä, ja lämpö veti häntä puoleensa kuin matelijaa.

Nyt täytyisi päättää, missä vaatetuksessa hän hiiviskelisi talossa. Hän oli hiljattain varastanut eräästä fantasiatapahtumasta valkoisen, vartalonmyötäisen lateksipuvun ja oli hulluna siihen, mutta se vingahteli, kun hänen reitensä hankasivat yhteen. Ei. Jotain mustaa ja mukavaa ilman risahtelevia tarranauhoja, mikäli hän päättäisi riisuutua katsellessaan nukkuvaa Cari Moraa. Ja vaihtovaatteet muovikassiin siltä varalta, että hän tulisi kosteaksi tai tahmeaksi, ja koristeellisessa pullossa valkaisuainetta dna:n poistamiseksi, jos täytyisi. Ja rakenneilmaisin.

Hän lauloi saksankielistä kappaletta, Bachin Goldberg-variaatioissaan käyttämää laulelmaa nimeltä »Kaalit ja nauriit ovat ajaneet minut karkuun».

Oli mukavaa olla innostunut. Lähteä hiiviskelemään. Kostaa helvetillisessä unessaan nukkuvalle Pablolle…

Yhdeltä yöllä Hans-Peter oli pensasaidan suojissa suuren talon vieressä. Kuuta oli näkyvissä paljon, palmujen varjot sen valaisemassa maassa mustia kuin veri. Kun tuuli liikuttaa isoja lehtiä, maahan lankeava varjo voi näyttää miehen varjolta. Toisinaan se onkin miehen

varjo. Hans-Peter odotti tuulen kohahdusta ja liikkui sitten varjojen kanssa nurmikon poikki.

Talo säteili edelleen päivän kuumuutta. Kun hän seisoi lähellä sen seinää, se tuntui isolta, lämpimältä eläimeltä. Hans-Peter painautui seinää vasten ja tunsi lämmön koko vartalonsa pituudelta. Hän tunsi myös kuutamon kutituksensa päässään. Hän ajatteli vastasyntynyttä kengurua, joka ponnistelee emon vatsasta ylöspäin kohti lämpöistä pussia.

Talo oli pimeä. Hän ei nähnyt mitään lasiverannan tummennettujen ikkunoiden läpi. Osa metallisista myrskykaihtimista oli alhaalla. Hans-Peter työnsi tiirikan lukkoon ja raapaisi haittalevyjä kaksi kertaa naarmuttaakseen ne.

Hän työnsi Felixin avaimen hitaasti lukkoon. Hänellä oli hyvä, jääkylmä tunne. Hans-Peterille oli hyvin intiimi kokemus painautua vasten lämmintä taloa ja työntää avain reikään. Hän kuuli haittalevyjen asettuvan pikkuruisena kilahdussarjana. Se kuulosti samanlaiselta hyönteisten rupattelulta kuin silloin, kun hän palasi katsomaan naista, joka oli maannut monta päivää kuolleena pensaikossa ja lämmennyt suurenmoisesti – kun toukkaröykkiöt olivat lämmittäneet naisen elämää lämpimämmäksi.

Avaimen soikea perä oli nyt vasten avainkilpeä. Aivan kuten hän olisi naista vasten, jos päättäisi mennä yläkertaan. Pysyisi kiinni, kunnes nainen viilenisi liikaa. Surullista kyllä, nainen viilenisi nopeammin kuin auringon lämpöä luovuttava talo. Ilmastointi päällä hän ei pysyisi kauan lämpimänä, vaikka Hans-Peter vetäisi peiton heidän päälleen ja pysyttelisi lähellä. Ne eivät koskaan pysyneet lämpiminä. Niin pian kylmännihkeitä, niin pian kylmiä.

Hans-Peterin ei tarvinnut tehdä päätöstä nyt. Hän voisi vain kuunnella sydäntään. Hauska nähdä, pystyisikö hän pidättäytymään sydämensä kuuntelemisesta. Sydän PÄÄ, pää SYDÄN, tömps. Toivottavasti nainen tuoksui hyvältä. Kaalit ja nauriit ajavat minut karkuun.

Hän käänsi nuppia, ja kun hän työnsi oven auki, tiivisteet sihahtivat. Kengänkärkeen teipattu rakenneilmaisin paljastaisi kokolattiamaton alle mahdollisesti piilotetun metallisen hälytinmaton. Hän

liu'utti jalkaansa lasiverannan lattialla ennen kuin laski painonsa sen varaan. Sitten hän astui sisään viileään pimeyteen, pois nurmikolla liikkuvien varjojen luota ja kalloa kuumottavasta kuutamosta.

Nurkassa hänen takanaan helähti ja kahahti.

»Mitä vittua, Carmen?» lintu sanoi.

Hans-Peterin kädessä oli pistooli, vaikka hän ei muistanut vetäneensä sitä esiin. Hän seisoi paikoillaan. Lintu kahisteli taas häkissä, laahusti edestakaisin orrella ja jupisi jotain.

Mallinukkejen siluetteja kuutamon valaisemia ikkunoita vasten. Liikkuiko jokin niistä? Hans-Peter siirtyi niiden joukkoon pimeyteen. Ojennettu kipsikäsi kosketti häntä hänen mennessään ohi.

Se on täällä. Se on täällä. Kulta on täällä. Es ist hier! Hans-Peter tiesi sen. Jos kullalla olisi korvat, se kuulisi, mikäli hän kutsuisi sitä tältä paikalta, jossa hän seisoi olohuoneessa. Kankailla peitettyjä huonekaluja, kankailla peitetty piano. Hän meni baariin, jonka biljardipöytä oli lattiaan saakka ulottuvien kankaiden peitossa. Jääkoneesta ravahti jäätä, ja hän painui kyyryyn, odotti, kuunteli, mietti.

Tytöllä oli paljon tietoa talosta. Hans-Peterin pitäisi kerätä sitä ennen kuin tekisi mitään muuta. Hän voisi ansaita tytöllä rahaa myöhemmin. Kuolleena tyttö ei olisi kuin muutaman tuhannen dollarin arvoinen, ja saadakseen edes sen verran Hans-Peterin täytyisi kuljettaa hänet hiilihappojäissä.

Ei ollut järkeä häiritä tyttöä, mutta hän oli ollut terassilla niin ihastuttava, sydäntä lämmittävä, että Hans-Peter halusi katsella häntä nukkuvana. Hans-Peterillä oli oikeus hieman huvitella. Ehkä hän voisi roiskaista vähän tytön vuodevaatteille, arpisille käsivarsille, ei sen enempää. No jaa, pari tippaa nukkuvalle poskelle, kasvohoitoa, hitto vie? Tytön silmäkulmaan saattaisi valua hieman. Haloo. Valmistella silmää tulevien kyynelten varalle.

Puhelin surisi taskussa Hans-Peterin reittä vasten. Hän käänsi sitä, kunnes se tuntui hyvältä. Hän katsoi Felixin lähettämän tekstiviestin, ja se tuntui vielä paremmalta. Se kuului:

Sain sen. Sain äijän luovuttamaan lupansa
kymppitonnista ja hyvästä kamasta jatkossa.
Lupa kunnossa huomenna. Nyt pääsee sisään!

Hans-Peter meni pitkäkseen lattialle biljardipöydän alle ja naputteli muutaman tekstiviestin sormella, jota hän sanoi sinkkisormekseen. Hänen etusormensa kynsi oli vääristynyt saman geneettisen vaivan takia, joka oli tehnyt hänestä karvattoman. Hän oli kuullut sinkkisormesta opinnoissaan ennen kuin hänet oli moraalisista syistä erotettu lääketieteellisestä tiedekunnasta. Onneksi isä oli ollut liian vanha piestäkseen hänet epäonnistumisen vuoksi. Kynsi oli terävä, ja sillä oli kätevää puhdistaa karvattomia sieraimia, jotka olivat kovin herkät homeelle, itiöille ja rapsin ja piikkirevonhännän siitepölylle.

Cari Mora heräsi pimeydessä eikä tiennyt, miksi. Herätessään hän kuulosteli refleksimäisesti metsän varoitusääniä. Sitten hän tuli järkiinsä ja katseli päätään liikuttamatta ympärilleen suuressa makuuhuoneessa. Kaikki pikkuruiset valot loistivat – tv:n kaapeliboksi, termostaatti, kello – mutta murtohälyttimen näppäimistön valo oli punaisen asemesta vihreä.

Yksinäinen piipitys oli herättänyt hänet, kun joku oli pannut hälyttimen pois päältä alakerrassa. Nyt hälyttimen valo tuikahti jonkun ohittaessa liiketunnistimen alakerran eteisessä.

Cari Mora veti päälleen verkkarit ja otti sängyn alta baseball-mailan. Puhelin, veitsi ja karhusumutin olivat taskuissa. Hän astui käytävään ja huusi alas kierreportaisiin:

»Kuka siellä? Parasta sanoa heti jotain.»

Ei mitään viiteentoista sekuntiin. Sitten alhaalta kuului: »Felix.»

Cari loi katseensa korkeuksiin ja sihahti hampaidensa lomasta.

Hän sytytti valot ja alkoi laskeutua kierreportaita. Hän piti mailan mukana.

Felix seisoi portaiden juurella yläpuolellaan elokuvahahmo, avaruusraptori Zorn-planeetalta.

Miljoona-aarteen ja sadistimurhaaja
Hans-Peter Schneiderin välissä
on enää vain Cari Mora,
entinen lapsisotilas Kolumbiasta.

Kuka saa rahat ja kenen veri vuotaa?

»Thomas Harris on ylivertainen trilleristi.»

– DAILY MAIL

9 789510 446485

www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-44648-5